

mõtelda, et Ernst joodit ja paha olnud ja ise ennast kerjajaks teinud, tema pidi aga ikka mõtlema, et tema oma wenda mitte ei olnud hoidnud. — Ja, kõwad pead ja tarretanud südamed saavad pehmeks, kui Sumal see Isand oma sõrmega nende külge puudutab ja wõla-raamatu peale näitab. — — Emil tundis koleduft, jälle kamrisse tagasi minna, kus tema surma õhu tunnud oli. —

„Emil“, hüüdis naene, „tule, tema hingab, tema elab!“ Kui mägede koorm langes Emili südame pealt. Tema läks oma naese järel kamrisse ja katsus käega oma wenda. — Siitmed oliwad soojaks saanud ja nõrk hingamine kergitas tema rinda.

Tasakesti näis elu ja tundmine tagasi tulema. Sulasel oli weel õues tegemist, nenda seisiwad Emil ja tema naene üksi woodi juures ja ootasiwad hirmuga, kas Ernst neid ära ei tunneks. Kas ei paistaks tema mitte needust nende wasta, kas ei tuleks toored sõnad tema suust? —

Aga imelik, kui Ernst silmad lahti lõi, ei paistnud sealt waenlust wenna wasta: „Oh,“ ohlas tema ainult, — „mina olin kaua haige, aga,“ lisas tema kartlikult juure: „mis oli siin enne?“ — Ja tema näitas järel mõtlema, ei jõudnud sellega aga laulele: „Mina ei tea“, torratas

tema aeg-aegalt ja Emil märkas, et wenna mälestus kustunud oli, ja see näitas kui üks arm Sumalast, mida tema teeninud ei olnud. —

Pea langsiwad haige silmad jälle kiini ja kui arst tuli, keda Emil oli kutsuda lastnud, siis kinnitas see, et siin lootust terweksaamise peale ei olla. Mitte kuttumine ja haaw üksi ei wõida teda uii nõdraks teinud olla, see mees pidi enne haige, raskest haige olnud olema.

Teisel päawal kuulas Emil järel ja sai kuulda, et Ernst ühe küla waeste-majas laua raskest haige olnud. Tema oli enne-aegu üles tõusnud, wiletsusest ja joomisest kurnatud kehal ei olnud enam jõudu, ja kui tema tõbest wapustatud, ennast linnani kannud, pea ühe, pea teise nurga taga puhunud oli, ennast waewaga liigutanud homikust õhtani, siis oli tema Emili wärawa taga mahu langenud. — — Ja, misugune kahjetsus langes Emili peale! Olets tema, kui Karl kerjajast rääkis, talle keppi tema üles wõtnud, järele pärinud ja hoolt kannud, siis olets wenda ehk weel peasta wõiwad. — Müüd oli aga hilja ja kui Ernst surnud saaks olema, siis wiskaks rahwas ometigi kiwa tema peale ja ütleks, et süü tema peale langetada. Surnu süüd unustatakse, elawa süü kaswab aga läte all suuremaks.

Ja, need oliwad koledad, raskest tunnid Emil